Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (czwarta izba)

z dnia 21 grudnia 2016 r.*

Odesłanie prejudycjalne — Wspólnotowy kodeks celny — Rozporządzenie (EWG) nr 2913/92 — Artykuł 96 — Procedura tranzytu zewnętrznego — Pojęcie „przewoźnika” — Brak przedstawienia towarów w urzędzie celnym przeznaczenia — Odpowiedzialność — Podwykonawca przewozu, który przekazał towary głównemu przewoźnikowi na parkingu urzędu celnego przeznaczenia i ponownie objął pieczę nad tym towarami przy okazji dalszego przewozu

W sprawie C-547/15

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Kúria (sąd najwyższy, Węgry) postanowieniem z dnia 29 września 2015 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 20 października 2015 r., w postępowaniu:

Interservice d.o.o. Koper

przeciwko

Sándorowi Horváthowi,

TRYBUNAŁ (czwarta izba),

w składzie: T. von Danwitz (sprawozdawca), prezes izby, E. Juhász, C. Vajda, K. Jürimäe i C. Lycourgos, sędziowie,

rzecznik generalny: Y. Bot,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

rozważywszy uwagi przedstawione:

— w imieniu S. Horvátha przez J. Ocsáka, ügyvéd,

— w imieniu Komisji Europejskiej przez G. Koósa i M.Z. Fehéra, działających w charakterze pełnomocników,

— w imieniu Komisji Europejskiej przez L. Grønfeldt i A. Siposa, działających w charakterze pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 14 lipca 2016 r.,

* Język postępowania: węgierski.

wydaje następujący

Wyrok

1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 96 ust. 2 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. 1992, L 302, s. 1), zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 648/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 kwietnia 2005 r. (Dz.U. 2005, L 117, s. 13) (zwanego dalej „kodeksem celnym").

2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu pomiędzy spółką Interservice d.o.o. Koper a Sándorem Horváthem w przedmiocie odzyskania należności celnych uiszczonych przez tę spółkę, działającą w charakterze „głównego zobowiązanego", na rzecz słoweńskich organów celnych w następstwie usunięcia spod dozoru celnego objętych procedurą wspólnotowego tranzytu zewnętrznego towarów przewożonych przez S. Horvátha, działającego w charakterze podwykonawcy przewozu.

Ramy prawne

3 Zgodnie z art. 4 pkt 21 kodeksu celnego „»osoba uprawniona do korzystania z procedury« oznacza osobę, na rzecz której zostało dokonane zgłoszenie celne, lub osobę, na którą przeniesiono prawa i obowiązki wyżej wymienionej osoby związane z procedurą celną".

4 Artykuł 37 kodeksu celnego stanowi:

„1. Towary wprowadzane na obszar celny Wspólnoty podlegają, od chwili ich wprowadzenia, dozorowi celnemu. Mogą one podlegać kontroli organów celnych zgodnie z obowiązującymi przepisami.

2. Pozostają one pod dozorem celnym tak długo, jak jest to niezbędne do określenia ich statusu celnego, a w przypadku towarów niewspólnotowych i bez uszczerbku dla art. 82 ust. 1 aż do zmiany ich statusu celnego bądź wprowadzenia do wolnego obszaru celnego lub składu wolnocłowego albo ich powrotnego wywozu bądź zniszczenia zgodnie z art. 182".

5 Artykuł 92 kodeksu celnego przewiduje:

„1. Procedura tranzytu zewnętrznego zostaje zakończona, a obowiązki zobowiązanego spełnione, gdy towary objęte tą procedurą i właściwe dokumenty zostaną przedstawione, zgodnie z przepisami tej procedury, w urzędzie celnym przeznaczenia.

2. Organy celne zamykają procedurę tranzytu zewnętrznego, jeżeli są w stanie stwierdzić, na podstawie porównania danych dostępnych w urzędzie wyjścia i danych dostępnych w urzędzie przeznaczenia, że procedura została w prawidłowy sposób zakończona".

6 Zgodnie z art. 96 kodeksu celnego:

„1. Główny zobowiązany jest osobą uprawnioną do korzystania z procedury wspólnotowego tranzytu zewnętrznego. Jest on odpowiedzialny za:

a) przedstawienie w wyznaczonym terminie w urzędzie celnym przeznaczenia towarów w nienaruszonym stanie i z zachowaniem środków zastosowanych przez organy celne w celu zapewnienia tożsamości towarów;

b) przestrzeganie przepisów procedury tranzytu wspólnotowego.

2. Nie naruszając określonych w ust. 1 obowiązków głównego zobowiązanego, osoba przewożąca towary lub ich odbiorca, który przyjmuje towary, wiedząc o tym, że są one objęte procedurą tranzytu wspólnotowego, jest również zobowiązany do przedstawienia ich w nienaruszonym stanie w urzędzie celnym przeznaczenia w wyznaczonym terminie i z zachowaniem środków zastosowanych przez organy celne w celu zapewnienia tożsamości towarów".

Postępowanie główne i pytania prejudycjalne

7 Spółka Friedler Spedition GmbH zleciła IGAZ Transowi Kft przewóz towarów pochodzących z Chin, które dotarły w kontenerze do portu Koper w Słowenii.

8 IGAZ Trans, po pierwsze, powierzył przeprowadzenie formalności celnych spółce Interservice, będącej powodem w postępowaniu głównym. Po drugie, zlecił S. Horváthowi, będącemu pozwanym w postępowaniu głównym, dostarczenie omawianych towarów z Koper do Wiednia (Austria), a następnie, po zakończeniu formalności celnych, do Rzymu (Włochy).

9 Spółka Interservice rozpoczęła w dniu 11 grudnia 2008 r. procedurę wspólnotowego tranzytu zewnętrznego poprzez wysłanie pocztą elektroniczną zgłoszenia tranzytowego opatrzonego pieczęcią T do urzędu celnego w Koper. Wystawiła ona ponadto i przekazała S. Horváthowi pełnomocnictwo niezbędne do odbioru towarów od organów celnych oraz list przewozowy CMR (list przewozowy wystawiony w oparciu o Konwencję o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów, sporządzoną w Genewie w dniu 19 maja 1956 r., w brzmieniu ustalonym na mocy protokołu z dnia 5 lipca 1978 r.).

10 W celu zamknięcia procedury wspólnotowego tranzytu zewnętrznego omawiane towary miały zostać przedstawione w urzędzie celnym przeznaczenia w Wiedniu najpóźniej w dniu 18 grudnia 2008 r.

11 Odebrawszy towary w urzędzie celnym w Koper, S. Horváth przewiózł je na wymieniony w liście przewozowym CMR parking urzędu celnego w Wiedniu, gdzie pozostawał w dniach 12–17 grudnia 2008 r. wraz z kontenerem, w którym znajdowały się towary. Przekazał on przedstawicielowi IGAZ Transu dokumenty niezbędne do przeprowadzenia formalności celnych. Jak twierdzi IGAZ Trans, przedstawiciel ów przekazał następnie te dokumenty spółce Friedler Spedition w celu zakończenia formalności celnych. Sándor Horváth udał się na Węgry w dniu 17 grudnia 2008 r., pozostawiwszy rzeczony kontener na miejscu.

12 Po powrocie do Wiednia w dniu 18 grudnia 2008 r. S. Horváth przewiózł sporne towary do ich końcowego odbiorcy we Włoszech na podstawie nowego listu przewozowego, który został mu przekazany przez przedstawiciela IGAZ Transu.

13 Sporne towary nie zostały przedstawione w urzędzie celnym przeznaczenia w Wiedniu.

14 Słoweńskie organy celne ustaliły, że spółki Friedler Spedition i IGAZ Trans wysłały im podrobione dokumenty w celu udowodnienia zamknięcia procedury tranzytu zewnętrznego. Organy te, uznawszy, że sporne towary zostały usunięte spod dozoru celnego, nakazały spółce Interservice jako głównemu zobowiązanemu zapłatę kwoty 11 196,49 EUR tytułem należności celnych, podatku od wartości dodanej (VAT) i odsetek za zwłokę, którą to kwotę spółka ta uregulowała w dniu 16 października 2009 r.

15 Spółka Interservice wytoczyła przeciwko S. Horváthowi powództwo z tytułu odpowiedzialności pozaumownej w celu zasądzenia zapłaty na jej rzecz sumy 11 196,49 EUR, powiększonej o odsetki i koszty dodatkowe, tytułem naprawy poniesionej przez nią szkody, twierdząc, że na mocy art. 96 ust. 2 kodeksu celnego przewoźnik jest, wraz z głównym zobowiązanym, odpowiedzialny za przedstawienie towarów, nawet jeśli w konkretnym przypadku działa jedynie jako podwykonawca przewozu.

16 Wobec oddalenia powództwa przez sąd pierwszej instancji i sąd apelacyjny ze względu między innymi na to, że art. 96 ust. 2 kodeksu celnego nie ma zastosowania do podwykonawcy przewozu, spółka Interservice wniosła do Kúria (sadu najwyższego, Węgry) skargę kasacyjną.

17 Kúria wyjaśnia, że rozstrzygnięcie sporu zależy od tego, czy bezprawne i zawinione zachowanie S. Horvátha leży u źródła długu celnego ciążącego na spółce Interservice jako na głównym zobowiązanym zgodnie z art. 203 kodeksu celnego. Sąd ów wskazuje, że S. Horváth przyjął sporne towary, wiedząc, iż były one objęte procedurą wspólnotowego tranzytu zewnętrznego, lecz mimo to nie upewnił się przed kontynuowaniem przewozu z Wiednia do Rzymu, że IGAZ Trans lub Friedler Spedition przedstawiły je prawidłowo w urzędzie celnym przeznaczenia. Sąd odsyłający dodaje, że w postępowaniu głównym brak jest ponadto informacji wskazujących, iż pozwany wiedział o usunięciu tych towarów spod dozoru celnego.

18 W tych okolicznościach Kúria (sąd najwyższy) postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:

„1) Czy art. 96 ust. 2 kodeksu celnego należy interpretować w ten sposób, że status przewoźnika towarów ma nie tylko osoba zawierająca umowę przewozu ze sprzedającym w celu przewozu rozpatrywanych towarów (przewoźnik umowny lub główny), lecz także osoba, która wykonuje w całości lub częściowo przewóz na podstawie innej umowy zawartej z przewoźnikiem umownym lub głównym (podwykonawca przewozu)?

2) W wypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze: czy art. 96 ust. 2 kodeksu celnego należy interpretować w ten sposób, że w sytuacji takiej jak ta w postępowaniu głównym podwykonawca przewozu ma obowiązek, przed kontynuowaniem przewozu towarów, należycie upewnić się, że przewoźnik główny rzeczywiście przedstawił towary w urzędzie celnym przeznaczenia zgodnie z wymogami prawa?”.

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

W przedmiocie pytania pierwszego

19 Poprzez swe pytanie pierwsze sąd odsyłający stara się w istocie ustalić, czy pojęcie „przewoźnika” mającego obowiązek przedstawienia towarów w nienaruszonym stanie w urzędzie celnym przeznaczenia wskazany w art. 96 ust. 2 kodeksu celnego należy interpretować w ten sposób, że pojęcie to oznacza każdą osobę, w tym podwykonawcę przewozu, która faktycznie wykonuje przewóz towarów objętych procedurą wspólnotowego tranzytu zewnętrznego.

20 Wobec braku w kodeksie celnym definicji terminu „przewoźnik” należy zgodnie z utrwalonym orzecznictwem ustalić znaczenie tego pojęcia prawa Unii z uwzględnieniem jego brzmienia, kontekstu i celów (zob. podobnie wyrok z dnia 16 kwietnia 2015 r., Angerer, C-477/13, EU:C:2015:239, pkt 26 i przytoczone tam orzecznictwo).

21 Jeżeli chodzi o brzmienie art. 96 ust. 2 kodeksu celnego, należy zauważyć, że aby „przewoźnik” mógł podlegać obowiązkowi przedstawienia towarów w nienaruszonym stanie w urzędzie celnym przeznaczenia w rozumieniu tego przepisu, wymagane są dwie przesłanki. Są to, po pierwsze, przyjęcie towarów, polegające na fizycznym objęciu pieczy i faktycznym posiadaniu tych towarów, i po drugie, wiedza, w momencie ich przyjęcia, że są one objęte procedurą tranzytu wspólnotowego.

22 Jeśli chodzi o kontekst i cel tego przepisu, należy zaznaczyć, że ustanawia on odpowiedzialność przewoźnika równoległą do odpowiedzialności głównego zobowiązanego, o którym mowa w art. 96 ust. 1 kodeksu celnego. Jak stwierdził rzecznik generalny w pkt 47–49 opinii, odpowiedzialność przewoźnika różni się jednak od odpowiedzialności głównego zobowiązanego ze względu na zarówno jej podstawę, jak też jej zakres.

23 Odpowiedzialność głównego zobowiązanego zasadza się bowiem na jego statusie „osoby uprawnionej do korzystania" z procedury tranzytu, którą to osobą zgodnie z art. 4 pkt 21 kodeksu celnego jest osoba, na rzecz której zostało dokonane zgłoszenie celne, lub osoba, na którą przeniesiono związane z procedurą celną prawa i obowiązki wyżej wymienionej osoby. Jako osoba uprawniona do korzystania z procedury tranzytu, główny zobowiązany jest zgodnie z art. 96 ust. 1 lit. b) kodeksu celnego odpowiedzialny za przestrzeganie ogółu przepisów dotyczących tej procedury.

24 Natomiast odpowiedzialność przewoźnika przewidziana w art. 96 ust. 2 kodeksu celnego ma podstawę w rzeczywistym władaniu towarami i w wiedzy, że są one objęte procedurą tranzytu wspólnotowego. Przepis ten zobowiązuje przewoźnika, który przyjmuje towary, wiedząc o tym, że są one objęte procedurą tranzytu wspólnotowego, jako ich faktycznego posiadacza, aby przedstawił je w nienaruszonym stanie w urzędzie celnym przeznaczenia w wyznaczonym terminie i z zachowaniem środków zastosowanych przez organy celne w celu zapewnienia tożsamości towarów.

25 W tym względzie bez znaczenia jest kwestia, czy osoba faktycznie posiadająca towary przewozi je na mocy umowy podwykonawstwa z przewoźnikiem głównym. Każda inna interpretacja umożliwiałaby danym osobom uniknięcie odpowiedzialności wynikającej z rzeczonego przepisu ze względu na to, że działają one na podstawie umowy podwykonawstwa, mimo że faktycznie posiadają dane towary i wiedzą, że towary te są objęte procedurą tranzytu.

26 W świetle powyższych uwag na pytanie pierwsze należy odpowiedzieć, że pojęcie „przewoźnika" mającego obowiązek przedstawienia towarów w nienaruszonym stanie w urzędzie celnym przeznaczenia wskazany w art. 96 ust. 2 kodeksu celnego należy interpretować w ten sposób, iż oznacza ono każdą osobę, w tym podwykonawcę przewozu, która faktycznie wykonuje przewóz towarów objętych procedurą wspólnotowego tranzytu zewnętrznego i przyjmuje ów transport, wiedząc o tym, że owe towary zostały objęte tą procedurą.

W przedmiocie pytania drugiego

27 Poprzez swe pytanie drugie sąd odsyłający stara się w istocie ustalić, czy art. 96 ust. 2 kodeksu celnego należy interpretować w ten sposób, że podwykonawca przewozu, taki jak ten w postępowaniu głównym, który, po pierwsze, przekazał przewoźnikowi głównemu towary wraz z dokumentem tranzytowym na parkingu urzędu celnego przeznaczenia, i po drugie, ponownie objął pieczę nad tymi towarami przy okazji dalszego przewozu, miał obowiązek upewnić się, że towary te zostały przedstawione w urzędzie celnym przeznaczenia, i może być pociągnięty do odpowiedzialności za brak takiego przedstawienia.

28 W tym względzie należy stwierdzić, że art. 96 ust. 2 kodeksu celnego pozwala pociągnąć podwykonawcę przewozu, takiego ten jak w postępowaniu głównym, do odpowiedzialności za brak przedstawienia towarów w urzędzie celnym przeznaczenia, jedynie w wypadku, gdy ów podwykonawca przewozu ma obowiązek zapewnić to przedstawienie z powodu przyjęcia towarów i wiedzy o tym, że są one objęte procedurą tranzytu wspólnotowego w rozumieniu tego przepisu.

29 W niniejszej sprawie, wobec faktu, że jak wskazano w postanowieniu odsyłającym, S. Horváth początkowo przyjął sporne w postępowaniu głównym towary, wiedząc, iż były one objęte procedurą wspólnotowego tranzytu zewnętrznego, z odpowiedzi na pytanie pierwsze wynika, że miał on obowiązek ich przedstawienia w urzędzie celnym przeznaczenia, jeżeli chodzi o przewóz tych towarów z Koper do Wiednia.

30 Należy więc zbadać, po pierwsze, czy S. Horváth wywiązał się z tego obowiązku, przekazując te towary wraz z dokumentem tranzytowym przedstawicielowi głównego przewoźnika IGAZ Transu na parkingu urzędu celnego przeznaczenia w Wiedniu, i po drugie, jeżeli tak, to czy ponowne objęcie pieczy nad tymi towarami przy okazji dalszego przewozu z Wiednia do Rzymu spowodowało ponowne nałożenie nań tego obowiązku.

31 Jeżeli chodzi o kwestię tego, czy S. Horváth wywiązał się z obowiązku przedstawienia towarów w urzędzie celnym przeznaczenia, przekazując sporne w postępowaniu głównym towary przedstawicielowi przewoźnika głównego IGAZ Transu na parkingu urzędu celnego przeznaczenia w Wiedniu, z odpowiedzi na pytanie pierwsze wynika, że odpowiedzialność przewoźnika przewidziana w art. 96 ust. 2 kodeksu celnego zasadza się na rzeczywistym władaniu tymi towarami. W konsekwencji przewoźnik, który przekazuje to władanie innemu przewoźnikowi, przekazując mu towary, uwalnia się zasadniczo od swego obowiązku w rozumieniu rzeczonego przepisu, pod warunkiem że ów inny przewoźnik wie, iż towary te są objęte procedurą tranzytu wspólnotowego.

32 Jakkolwiek bowiem objęcie towarów dozorem celnym przewidziane w art. 37 kodeksu celnego stoi na przeszkodzie możliwości uwolnienia się przewoźnika od odpowiedzialności ciążącej na nim na mocy art. 96 ust. 2 tego kodeksu poprzez przekazanie towarów komukolwiek, przewoźnik ów może jednak uwolnić się od tej odpowiedzialności, przekazując te towary innej osobie, podlegającej zgodnie ze wspomnianym art. 96 obowiązkowi należytego przedstawienia towarów w urzędzie celnym przeznaczenia, takiej jak inny przewoźnik, który przyjmuje towary, wiedząc o tym, że są one objęte procedurą tranzytu wspólnotowego.

33 W niniejszej sprawie z uwag sądu odsyłającego wynika, że S. Horváth dostarczył sporne w postępowaniu głównym towary na parking urzędu celnego przeznaczenia w Wiedniu. Później udał się na Węgry, pozostawiając na miejscu kontener, w którym się one znajdowały, po tym, jak przekazał przedstawicielowi głównego przewoźnika IGAZ Transu dokument tranzytowy, na podstawie którego odbywał się przewóz. Jak twierdzi IGAZ Trans, jego przedstawiciel przekazał następnie ten dokument spółce Friedler Spedition w celu zakończenia formalności celnych. Z zastrzeżeniem kontroli przez sąd odsyłający, wydaje się, jak zaznaczył rzecznik generalny w pkt 52 opinii, że S. Horváth uwolnił się od obowiązku spoczywającego na nim na mocy art. 96 ust. 2 kodeksu celnego w chwili, gdy przekazał towary wraz z dokumentem tranzytowym przedstawicielowi głównego przewoźnika IGAZ Transu. Okoliczność, że IGAZ Trans przekazał następnie ten dokument spółce Friedler Spedition, nie ma w tym względzie znaczenia.

34 Gdyby okazało się, że S. Horváth faktycznie uwolnił się od odpowiedzialności z tytułu art. 96 ust. 2 kodeksu celnego, przekazując towary wraz z dokumentem tranzytowym przedstawicielowi głównego przewoźnika IGAZ Transu, jego wcześniejszy status „przewoźnika” w rozumieniu tego przepisu nie mógłby spowodować nałożenia nań żadnego obowiązku upewnienia się – po tym przekazaniu i przed nowym objęciem pieczy nad tymi towarami przy okazji przewozu do końcowego odbiorcy w Rzymie – że zostały one należycie przedstawione w nienaruszonym stanie w urzędzie celnym przeznaczenia.

35 Niemniej jednak w tej sytuacji do sądu odsyłającego należeć będzie kontrola, czy S. Horváth ponownie stał się odpowiedzialny w rozumieniu art. 96 ust. 2 kodeksu celnego, obejmując pieczę nad towarami spornymi w postępowaniu głównym przy okazji ich przewozu z Wiednia do Rzymu.

36 Wreszcie, jak zaznaczył rzecznik generalny w pkt 61 opinii, gdyby sporne w postępowaniu głównym towary pozostawały objęte procedurą wspólnotowego tranzytu zewnętrznego w chwili ponownego objęcia przez S. Horvátha pieczy nad nimi w celu wykonania tego przewozu i gdyby S. Horváth wiedział o tym, mógłby on ponownie spełnić warunki art. 96 ust. 2 kodeksu celnego, aby znowu stać się zobowiązanym z tytułu obowiązku przewidzianego w rzeczonym przepisie.

37 W sprawie w postępowaniu głównym, jako że z postanowienia odsyłającego wynika, iż towary sporne w postępowaniu głównym nie zostały przedstawione w urzędzie celnym przeznaczenia w Wiedniu, procedura wspólnotowego tranzytu zewnętrznego nie mogła zakończyć się w wyznaczonym dniu zgodnie z art. 92 kodeksu celnego i nie można wykluczyć, że towary te nadal pozostawałyby objęte tą procedurą, gdy S. Horváth ponownie objął nad nimi pieczę w dniu 18 grudnia 2008 r., aby dostarczyć je do ich odbiorcy końcowego w Rzymie. Ponadto informacje, jakimi dysponuje Trybunał, nie pozwalają jednoznacznie ustalić, czy S. Horváth miał, gdyby tak było, wiedzę o tym, iż towary te pozostawały objęte procedurą tranzytu.

38 Do sądu odsyłającego należy więc ustalenie, czy sporne w postępowaniu głównym towary pozostawały objęte procedurą zewnętrznego tranzytu wspólnotowego w chwili, gdy S. Horváth ponownie objął nad nimi pieczę, i czy S. Horváth wiedział o tym. Gdyby nie miał on takiej wiedzy, należałoby uznać, że owo objęcie pieczy spowodowało ponowne nałożenie nań obowiązku upewnienia się, że towary te zostały należycie przedstawione w urzędzie celnym przeznaczenia.

39 W świetle ogółu powyższych uwag na pytanie drugie należy odpowiedzieć, iż art. 96 ust. 2 kodeksu celnego należy interpretować w ten sposób, że podwykonawca przewozu, taki jak ten w postępowaniu głównym, który, po pierwsze, przekazał przewoźnikowi głównemu towary wraz z dokumentem tranzytowym na parkingu urzędu celnego przeznaczenia, i po drugie, ponownie objął pieczę nad tymi towarami przy okazji dalszego przewozu, miał obowiązek upewnić się, że towary te zostały przedstawione w urzędzie celnym przeznaczenia, i może być pociągnięty do odpowiedzialności za brak takiego przedstawienia, jedynie gdy wiedział, w chwili ponownego objęcia pieczy nad rzeczonymi towarami, że procedura tranzytu nie została prawidłowo zakończona, czego ustalenie należy do sądu odsyłającego.

W przedmiocie kosztów

40 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (czwarta izba) orzeka, co następuje:

1) **Pojęcie „przewoźnika” mającego obowiązek przedstawienia towarów w nienaruszonym stanie w urzędzie celnym przeznaczenia wskazany w art. 96 ust. 2 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny, zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 648/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 kwietnia 2005 r., należy interpretować w ten sposób, że pojęcie to oznacza każdą osobę, w tym podwykonawcę przewozu, która faktycznie wykonuje przewóz towarów objętych procedurą wspólnotowego tranzytu zewnętrznego i przyjmuje ów transport, wiedząc o tym, że owe towary zostały objęte tą procedurą.**

2) **Artykuł 96 ust. 2 rozporządzenia nr 2913/92, zmienionego rozporządzeniem nr 648/2005, należy interpretować w ten sposób, że podwykonawca przewozu, taki jak ten w postępowaniu głównym, który, po pierwsze, przekazał przewoźnikowi głównemu towary wraz z dokumentem tranzytowym na parkingu urzędu celnego przeznaczenia, i po drugie,**

ponownie objął pieczę nad tymi towarami przy okazji dalszego przewozu, miał obowiązek upewnić się, że towary te zostały przedstawione w urzędzie celnym przeznaczenia, i może być pociągnięty do odpowiedzialności za brak takiego przedstawienia, jedynie gdy wiedział, w chwili ponownego objęcia pieczy nad rzeczonymi towarami, że procedura tranzytu nie została prawidłowo zakończona, czego ustalenie należy do sądu odsyłającego.

Podpisy